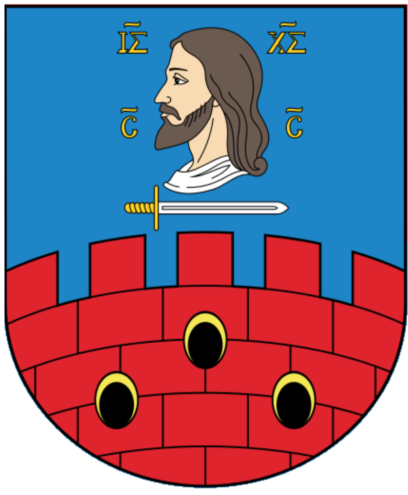

ДЗВІНСКІ ЎЗГОРАК

Кроч на свой родны,
дзвінскі ўзгорак,
каб глядзець у будучую сінь

ГРАМАДСКА-ПАЛІТЫЧНАЯ ГАЗЕТА ВІЦЕБСКАГА РАЁНА, №7 (112)
КРАСАВІК 2020 ГОДА

ПАМЯЦЬ

ЯМУ БЫЛО 58 ГАДОЎ…

Уначы 17 красавіка ў Віцебску заўчасна памёр дэмакратычны актывіст і праваабаронца Аляксандар Мікулін. Яму было 58 гадоў. Ліквідатар наступстваў аварыі на ЧАЭС, былы міліцыянт, сябра цэнтру «Прававая дапамога насельніцтву», Беларускай сацыял-дэмакратычнай партыі (Грамада) і ГА «Гавары праўду» – яго добра ведалі і паплечнікі, і тыя, каму ён, як юрыст, дапамагаў бараніць у судох свае правы.

Пасьля сыходу на пэнсію былы праваахоўнік не задаволіўся спакойным жыцьцём. Ягоная няўрымсьлівая натура, як і раней, прагнула змаганьня за справядлівасьць. Аляксандар Мікулін удзельнічаў у большасьці выбарчых кампаній, але найперш – дапамагаў людзям як праваабаронца.

Кіраўнік цэнтру «Прававая дапамога насельніцтву» Алег Воўчак адным зь першых адгукнуўся на сьмерць свайго сябра.

«Літаральна пару тыдняў таму размаўлялі, казалі аб мерах бясьпекі, на што Саша адказваў, што і так з дому не выходзіць.

Памёр хутка. Хаваюць яго, як і ўсіх грамадзян, па пэўнай працэдуры.

Той, хто думае, што каронавірус – гэта недзе там, абміне яго – проста не разумее ўсёй небясьпекі, якая навісла над усімі намі», – напісаў на сваёй старонцы ў Фэйсбуку Алег Воўчак.

Блізкі сябра Аляксандра Мікуліна віцяблянін Вадзім Кузьмін таксама зьвяртае ўвагу на гэтую акалічнасьць.

«У больніцу Саша трапіў праз сваё хворае сэрца, але, відаць, падчапіў там пнэўманію – і ўсё. Мяркую, «Гэты» мусіць адказаць і за сьмерць Сашы ў тым ліку. Парад, суботнікі, футбол, хакей – у нас жа ад вірусу не паміраюць. Энэргічны, прыгожы, поўны моцы. Колькі мы зь ім па чарнобыльскіх справах разам пахадзілі па розных кабінэтах! Грамілі нас, палохалі, а ён яшчэ праваабарончай дзейнасьцю займаўся. Колькі ён вытрымаў! Няхай яму зямля будзе пухам», – сказаў Вадзім Кузьмін.

Віцебскі абкам БСДП таксама выказаў глыбокія спачуваньні родным і блізкім Аляксандра Мікуліна ў сувязі з заўчаснай сьмерцю падчас эпідэміі COVID-19.

Праваабарончая супольнасьць Віцебску выказвае глыбокія і шчырыя спачуваньні родным і блізкім Аляксандра Мікуліна. Смуткуем разам з вамі. Балюча…

Аляксандра Мікуліна пахавалі 17 красавіка ў закрытай труне на вясковых могілках у Альгове пад Віцебскам.

Ян Сьведка

СВАБОДА СЛОВА

ЧАРГОВЫ ШТРАФ ВОЛЬГІ ЖУРАЎСКАЙ

Блогерку зноў аштрафавалі. Гэтым разам на 810 рублёў: «кашляла і ствper паніку».

24 красавіка ў судзе Першамайскага раёну Віцебску адбыўся разгляд адміністрацыйнай справы віцебскай блогеркі Вольгі Жураўскай («Снимать разрешено»). Пратакол на яе быў складзены паводле арт. 17.1 КаАП (дробнае хуліганства). Блогерку судзілі за тое, што 20 сакавіка ў памяшканьні сьледчага камітэту яна сеяла паніку і кашляла на супрацоўнікаў, да таго ж – здымала ўсё на камэру.

Судовае паседжаньне вяла судзьдзя Вераніка Барысава. Першапачаткова суд меўся адбыцца а 10-й гадзіне.

Як расказала Вольга Жураўская, яна хадайнічала аб пераносе паседжаньня на іншы дзень. Судзьдзя спачатку пагадзілася, але неўзабаве передумала і прызначыла разбор на 16 гадзінаў. Прапанавала таксама правесьці суд праз Skyp, але блогерка адмовілася.

У якасьці сьведкі ў судзе выступіў супрацоўнік МУС Шчаглоў, які пацьвердзіў праўдзівасьць выкладзеных у пратаколе фактаў. Маўляў, блогерка, заявіўшы пра наяўнасьць у яе вірусная інфэкцыі, мела намер выклікаць у прысутных паніку. Пры гэтым яна без дазволу вяла відэафіксацыю таго, што адбывалася.

Выслухаўшы аргумэнты двух бакоў і з улікам таго, што Вольга мае двух непаўнагадовых дзяцей і знаходзіцца ў цяжкіх жыцьцёвых умовах, судзьдзя Вераніка Барысава аштрафавала блогерку на 30 базавых велічыняў (810 рублёў).

«Усё гэта робіцца з адной мэтай: закрыць мне рот. Аўдыторыя расьце, людзі пачынаюць думаць – значыць будуць і дзеяньні. У хуткім часе выбары, трэба зьбіраць сродкі, таму ціснуць на актыўных людзей, а я лічу, што блогеры – гэта актыўныя людзі», – пракамэнтавала рашэньне суду Вольга Жураўская.

Якаў Дрозд

ЗДАРОЎЕ

ЭКСПЭРТ СААЗ У ВІЦЕБСКУ

Змаганьне з COVID-19 можа расьцягнуцца на 12-18 месяцаў.

Дэлегацыя Сусьветнай арганізацыі аховы здароўя (СААЗ) наведала Віцебск, каб ацаніць эпідэміялягічную сытуацыю ў рэгіёне. У складзе дэлегацыі – два супрацоўнікі Эўрапейскага бюро арганізацыі ў Капэнгагене і прадстаўнік штаб-кватэры СААЗ у Жэнэве. Экспэрты сустрэліся з мясцовымі ўладамі і наведалі мэдычныя ўстановы абласнога цэнтру, пішуць «Витебские вести».

Кіраўнік місіі СААЗ Патрык О'Конар падчас сустрэчы ў Віцебскім аблвыканкаме, паведаміў, што да гэтага дэлегацыя працавала ў Кітаі і Гішпаніі. Падкрэсьліў, што сытуацыя ў кожнай краіне разьвіваецца па-рознаму і адзінага для ўсіх рэцэпту няма.

Важна, як адзначылі прадстаўнікі Сусьветнай арганізацыі аховы здароўя, быць гатовымі да працяглай барацьбы з эпідэміяй, якая можа расьцягнуцца на 12-18 месяцаў. Таксама важна адцягнуць пік заражэньня, каб сыстэма аховы здароўя была гатовая даць рады.

Падчас сустрэчы зазначалася, што барацьба з COVID-19 – гэта ня толькі праблема аховы здароўя, але і органаў улады, прамысловасьці, бізнэсу, грамадзтва ўсьцяж. Перамагчы каронавірус можна толькі агульнымі намаганьнямі.

Нагадаем, 9 красавіка афіцыйны прадстаўнік СААЗ у Беларусі Батыр Бердыклычаў, выступаючы перад дэпутатамі Палаты прадстаўнікоў, заклікаў улады ўзмацніць захады сацыяльнага дыстанцыяваньня. Ён падкрэсьліў, што зрабіць гэта неабходна яшчэ да таго, як надыдзе пік захворваньняў. Паводле міністра аховы здароўя Беларусі Ўладзімера Караніка, пік захворваньняў на каронавірус у Беларусі можа прыпасьць на канец красавіка – пачатак траўня.

«Витебские вести»

Чытайце сайт Віцебскага раёна:
http://vicebskreg.by

COVID-19

ВРАЧ ИЗ ДОКЩИЦ О COVID-19

Зараженных коронавирусом по стране в разы больше, чем говорит статистика. Врач из Докшицкой центральной районной больницы на условиях анонимности ответил на вопросы телеграм-канала «Баста».

— Расскажите, пожалуйста, о ситуации с коронавирусом в Докшицком районе.

— Никто и не скрывает, что людей много лежит с пневмониями. У нас Докшицкой ЦРБ уже по данным моим и моих коллег, где-то порядка 150 человек. Может сейчас уже меньше, потому что кто-то выписался, а кто-то, к сожалению, умер.

По поводу количества уже подтвержденных случаев Covid-19, точных цифр у меня нет, но около 30 человек есть точно. Остальные ждут результатов тестов.

Здесь ничего не скроешь, все знают, кто в больницах лежит и с чем. Это же большая деревня... Людей полно, два отделения заполнены, три еще заполняется.

Не хватает врачей. Всех, кого можем, собираем, медработники переводятся, перепрофилируются другие отделения, работы делается много, людей реально много проходит. Знаю достоверно, что у некоторых врачей через прием проходит по сто человек в день, это очень много, это очень-очень много. И это только первая волна.

— Есть зараженные врачи?

— Пока из медработников тяжело пневмониями болеет только двое, но они в очень тяжелом состоянии. У нас у всех поголовно брали мазки на этой неделе, ждем результатов.

Медперсонал, попадающий под подозрение и имеющий симптомы, отправляют на домашний карантин, тех у кого семьи — в лагерь Березка.

Из Глубокого приезжала к нам вечером глубокская санстанция, они делали обработку поликлиники, заливали дезинфецирующими средствами все. Именно места скопления большого количества людей обрабатывали. Из Минска к нам волонтеры приезжали, они привозили нам средства защиты.

— Хватает ли средств защиты, оборудования?

— То, что журналисты написали, что здесь все есть — неправда, мягко говоря. Сегодня есть — завтра нет. Если бы это было многоразового использования, то можно было бы как-то работать, приспособились бы, продезинфицировали. Маски которые

(працяг на стар. 2)

COVID-19

(пачатак на стар. 1)
после 30 часов ультрафиолета просто разваливаются на лице — это то, что есть. Те же самые респираторы нужны, средства личной гигиены, иногда и просто питание. Ситуация с эпидемией только набирает обороты, ожидаемый период пика по оценкам работников должен приходится на конец апреля-начало мая, любая помощь надо.

— Что бы вы хотели сказать жителям Докшиц и района?

— Убедительная просьба избегать мест массового скопления людей. По возможности, изолироваться, так как меры карантина руководство района вводить не собирается, хоть рекомендации от врачей были. Количество положительных результатов по стране, по оценкам моих коллег из разных городов, в разы больше, чем говорит статистика. Для многих из жителей района ситуация кажется шуточной и не такой серьезной, как является на самом деле. Да, на улицах города люди в масках и перчатках, нередко можно увидеть очереди в аптеки, тянущиеся на улицу, как например у аптеки, находящейся в здании Дома Быта по улице Ленинской, но это тоже не очень хорошо, ведь нужно меньше контактировать друг с другом, а получается наоборот.

«Баста»

РАССКАЗ ПОБЕДИШЕЙ КОРОНОВИРУС

Витебчанка, излечившаяся от коронавируса: о первых симптомах, психологическом испытании и сдаче плазмы.

На 22 апреля в Беларуси от коронавируса вылечилось 769 человек. Среди них — художник-модельер Витебского мехового комбината Татьяна Ефремова — первая женщина в нашей стране, которая столкнулась с вирусом лицом к лицу.

Татьяна вышла на работу и теперь наверстывает то, что было упущено за время отсутствия. Кстати, предприятию собеседница посвятила более двадцати лет. За эти годы воплощено много интересных идей, проектов. Она умеет вдохновляться и вдохновлять на творчество. За таким вдохновением и отправилась Татьяна Ефремова с коллегами в рабочую поездку в Милан.

— Это мой первый деловой визит в Италию, — рассказала Татьяна. — Он длился всего два дня. Посещали выставки, общались со многими людьми. О первых случаях заражения услышали, когда были уже там. Но сказать, что испугались, не могу. Людей в масках на улицах не было, напряженной атмосферы тоже.

— Как вы узнали, что заразились?

— В Витебске нам предложили сдать тесты. Я восприняла это как необходимую меру. К тому же была немного простужена. Дома повышенной температуры не оказалось, а вот в больнице измерили — 37 градусов. Врачам не очень понравилось мое состояние, красное горло. Оставили в учреждении, хотя я была уверена, что пойду домой. А потом тест показал положительный результат…

— Наверное, страшно было услышать такой диагноз? Что вы испытали в тот момент?

— У меня был шок! И подумать не могла, что этот вирус из далекого Китая когда-то доберется до нашего Витебска, тем более — до меня! Следующая волна переживаний была за родных и близких, коллег, друзей. Нужно было оперативно вспомнить всех, с кем общалась. Их тоже обследовали.

— Как у вас протекало заболевание?

— Довольно ровно. У меня были некоторые симптомы, о которых говорят переболевшие коронавирусом: заложенность носа, боль в горле, сухой кашель, пропало обоняние. Ко всему добавился конъюнктивит. Непривычное состояние. Но в целом, если бы я не знала, что у меня COVID19, отлежалась бы дома и лечилась бы, как от обычной простуды, которой, кстати, болею редко — последний раз пила антибиотики лет пять назад.

— Вы первая женщина в стране с таким диагнозом. Психологически такое испытание выдержать непросто. Как вам это удалось?

— Конечно, морально очень тяжело. Ведь роль играл еще и тот фактор, что в Беларуси на тот момент о вирусе практически ничего не знали, не было разработанных методик борьбы с ним. Естественно, находясь в изоляции, я многое читала в интернете. И далеко не всегда эта информация была нужной и адекватной.

— Сейчас некоторые люди, переболевшие COV-ID19, сдают плазму, потому что в их организме уже есть антитела, которые помогают побороть вирус.

— Да, мне тоже предложили присоединиться к этому доброму делу. Я согласилась. Но это не быстрый процесс. Нужно пройти ряд обследований. Ведь раньше я не была донором и не знаю, могу ли быть им вообще по состоянию здоровья. Если будет можно, я готова.

— А как семья справлялась этот месяц без вас?

— Мы постоянно были на видеосвязи, очень скучали друг по другу. Муж вообще молодец. Он же с четырьмя сыновьями тоже находился на изоляции в медучреждении, в отдельном боксе. Это же не домашние условия, где есть все развлечения, игрушки. Думаю, теперь он вполне мог бы написать пособие о том, как воспитывать и развивать детей!

— Недавно православные христиане отметили Пасху. Как ваша семья встретила этот праздник?

— Очень душевно и тепло. Как и должно быть в такой светлый день. Решили покреативить: с детьми сделали оригинальную композицию — смастерили декоративное дерево, которое украсили пасхальными яйцами из картона, разрисовали их белорусским орнаментом. На стол положили самобытный вышитый рушник. Атмосфера была особая.

— Что вы посоветуете людям, которые тоже столкнулись с вирусом?

— Единственное, что я могу, это рассказать свою историю. Но здесь все очень индивидуально. Я не врач, не эксперт. Поэтому давать советы и рекомендации просто не имею морального права. Могу сказать одно — верьте в лучшее, в людей. И будьте здоровы!

Алеся Самотой
«Віцьбічы»

ПРАВЫ ЗЬНЯВОЛЕНЫХ

ЦІ ХВАРЭЮЦЬ У «ВІЦЬБЕ»?

Зьявілася інфармацыя, што каронавірус прыйшоў у папраўчыя калоніі і калонію № 3 у Віцебскім раёне.

Тэлеграм-канал «Баста» сабраў інфармацыю пра сітуацыю ў некаторых папраўчых установах Беларусі і мерах, якія прымаюцца для прадухілення распаўсюджвання заражэння. Гэтыя звесткі атрымалі ад сваякоў зняволеных і крыніц, якія працуюць у ДВП МУС Беларусі.

«Ёсць дадзеныя аб вельмі вялікай колькасці тых, хто захварэў на пнеўманію ў«Віцьбе» (папраўчая калонія №3 ў Віцебскім раёне). Уведзены карантын. Таксама ёсць пытанні па ІЧ-4 у Гомелі - там падазрэнне на коронавірус ў аднаго з супрацоўнікаў. Таксама ўведзены карантын »- паведаміў каналу крыніца ў Дэпартаменце выканання пакаранняў.

Ад сваякоў людзей, якія знаходзяцца ў зняволенні, вядома, што ў менскім СІЗА №1, гомельскім СІЗА №3, а таксама ў следчай турме №8 у Жодзіне ўсе спаткання адменены. Сустрэчы з адвакатамі і следчымі праходзяць у асобнай камеры, праз шкло. Перадачы дазволеныя, прымаюць у масках і пальчатках, але невядома, апрацоўваюць Ці іх.

ВаўсіхпапраўчыхкалоніяхіЛПП у Беларусі адменены спаткання - як кароткатэрміновыя, так і доўгатэрміновыя.

Ян Сведка

ЗДАРЭННЕ

ПЯТЬ ЛЕТ ЛИШЕНИЯ СВОБОДЫ

В Витебском районе экс-глава колхоза хотел купить дом за 9 тысяч рублей вместо 55 тысяч.

В Витебском районе бывший руководитель сельхозпредприятия хотел выкупить колхозный дом по цене, заниженной в шесть раз, сообщает милиция региона. Кроме того, мужчина установил в доме родни дорогой котел.

40-летний директор одной из сельхозорганизаций Витебского района решил купить дом, принадлежащий хозяйству. Он стоил 55 тысяч рублей. С помощью разных махинаций мужчина «сбил» цену до 9 тысяч. Причем получил возможность выплатить эту сумму в рассрочку на 15 лет.

Однако деятельность директора привлекла внимание ОБЭП. Его сотрудники выявили и другие махинации мужчины.

Так, в 2017 году он подписал акт по установке на ферме дорогого водонагревательного котла. Вместо фермы он оказался в доме родственников директора.

Установили и ряд других хищений — на общую сумму более 5000 рублей.

Мужчина возместил причиненный ущерб.

За хищение путем злоупотребления служебными полномочиями суд приговорил мужчину к 5 годам лишения свободы с отсрочкой исполнения наказания на 3 года.

Tut.by

ЭКАНОМІКА

СЬПІРТ ДЛЯ СРОДКАЎ ДЭЗІНФЭКЦЫІ

Віцебскі лікёра-гарэлачны завод «Прыдзьвіньне» штодзень выробляе да 5000 літраў сьпірту для вытворчасьці сродкаў дэзынфэкцыі. Пра гэта паведаміў намесьнік старшыні Віцебскага гарвыканкаму Віктар Глушын у адказе на зварот актывісткі БХД Тацяны Севярынец. Чыноўнік сьцьвярджае, што на сёньня ўсе ўстановы аховы здароўя гораду забясьпечаныя лекавымі сродкамі ў поўным аб'ёме.

«У цяперашні момант установы аховы здароўя гораду Віцебску забясьпечаныя ў поўным аб'ёме лекавымі сродкамі ў адпаведнасьці з патрабаваньнямі нарматыўных дакумэнтаў. Сродкі індывідуальнай засьцярогі і вадкасьці для дэзынфэкцыі ёсьць у дастатковай для захаваньня санітарна-эпідэміялягічнага рэжыму колькасьці, запасы папаўняюцца. Пытаньне вытворчасьці і забесьпячэньня пастаўкі ў аптэчную і гандлёвую сетку сродкаў індывідуальнай засьцярогі знаходзіцца на штодзённым кантролі ў гарвыканкаме», – паведаміў Віктар Глушын.

Паводле пададзенай у адказе інфармацыі, прадпрыемствамі і арганізацыямі гораду за суткі выпрабляецца больш за 100 тысяч мэдычных і бытавых масак. Вытворчасьць сродкаў індывідуальнай засьцярогі для сыстэмы аховы здароўя арганізаваная на пяці прадпрыемствах, у тым ліку на ААТ «Труд-Віцебск», ПП «Матэкспром», ААТ «Канструктарскае бюро «Дысплэй» ды інш.

«ААТ «Віцебскі лікёра-гарэлачны завод «Прыдзьвіньне» за суткі выробляе да 5 тысяч літраў сьпірту, які пастаўляецца ў сыстэму «Фармацыя» для вытворчасьці сродкаў дэзынфэкцыі. УП «Палімерканструкцыя» арганізавала вытворчасьць дэзынфэкцыйных сродкаў для апрацоўкі офісных і вытворчых памяшканьняў, адкрытых вытворчых плошчаў», – паведаміў чыноўнік.

У звароце ў Віцебскі гарвыканкам Тацяна Севярынец уздымала таксама пытаньні навучаньня школьнікаў і студэнтаў падчас пандэміі, падвышэньня коштаў на садавіну ды іншыя.

«Зьвяртаем вашую ўвагу, што эфэктыўнасьць мер, якія прадпрымаюцца, залежыць непасрэдна ад асабістай адказнасьці кожнага чалавека ў стаўленьні да сябе і людзей побач зь ім», – падсумаваў у адказе на зварот Віктар Глушын.

Зьміцер Міраш
"Віцебская вясна"

АБ'ЯВА

Каб атрымліваць кожны нумар газеты "Дзвінскі Ўзгорак" паведаміце рэдакцыі аб гэтым. Калі не жадаеце атрымліваць газету, то патэлефануйце.

Калі парушаны вашы правы спажыўца, працаўніка, то даем эфектыўныя парады па абароне права і пошуку бясплатных юрыстаў. Звяртайцеся на адрас газеты "Дзвінскі Ўзгорак".

Наша газета стала размяшчацца на партале http://kamunikat.org, дзе зацікаўленыя грамадзяне могуць яе спампаваць яшчэ да з'яўлення газеты на паперы.

АЗБУКА ПАЛІТАЛОГІІ

ДЗЯРЖАВА ДЛЯ НАРОДА І ЗАМОРСКІ ВІРУС

Заўважыць няўзброены вокам каронавірус, які паставіў з ног на галаву сучасную цывілізацыю, маюць талент адзінкі. У Беларусі на гэта не здольны нават той, хто ў стане разгледзець факты карупцыі і галавацяпства з акна Палаца Незалежнасці. Але перад каронавірусам нават ён спасаваў.

У штатных ідэолагаў не паўстала цяжкасцяў патлумачыць грамадству праблемы, з якімі сутыкнулася Еўропа: еўрапейская дэмакратыя аказалася гнілаватай; інтэграцыйны праект не вытрымаў першага выспятка і разваліўся, нібы картачны домік. Шмат яшчэ такой жа арыгінальнай інфармацыі паведамілі нам дзяржаўныя СМІ. Чытай — не хачу.

Але жыццё, нібы прапаршчык на пляцы, дзейнічае па прынцыпе «не можаш — навучым, не хочаш — прымусім». Колькі беларусаў былі здольныя адрозніць лінейны рост ад экспанентнага? Апошні, калі хто яшчэ не паспеў разабрацца, адрозніваецца тым, што велічыня расце тым хутчэй, чым большае значэнне яна прымае.

Такі рост, у прыватнасці, характэрны для павелічэння колькасці хворых падчас эпідэмій. Г. зн. чым больш людзей заражаюцца каронавірусам, тым хутчэй ён ахопліває астатняе насельніцтва краіны. І з першых дзён красавіка беларусы маюць магчымасць адсочваць, як гэта адбываецца на практыцы.

На думку адзінага палітыка (АП), выказаную ім 7 красавіка, «катастрофы абсалютна няма. Так, прырост у нас назіраецца. Дзякуй Богу, што не лавінападобны». А цяпер звернемся да хітрай, але афіцыйнай статыстыкі: па стане на 6.04 колькасць інфікаваных склала 700 чалавек (+138), на 7.04 — 861 (+161), на 8.04 — 1066 (+205), на 9.04 — 1486 (+420), на 10.04 — 1981 (+499) і гэтак далей.

За тры дні колькасць інфікаваных у Беларусі больш чым падвоілася! Ці лічыць такую дынаміку лавінападобнай — справа густу. Для параўнання, у Германіі «колькасць хворых падвойваецца раз на пяць дзён» (канцлер Ангела Меркель).

Пра ролю вірусаў у гісторыі

Эпідэміі прыходзяць і сыходзяць, а жыццё працягваецца. У краінах, якія здолелі пераламаць экспанентны рост колькасці інфікаваных, усё бальшактыўна пачынаюць абмяркоўваць посткаронавірусную будучыню. Большасць экспертаў сыходзіцца ў меркаванні, што яна стане істотна адрозніваецца ад звыклай нам сучаснасці.

Тут будзе дарэчы прыгадаць пра эпідэмію чумы, якая знішчыла каля **паловы насельніцтва Еўропы ў 1346–1353 гадах**. Яе галоўнымі вынікамі сталі рост кошту рабочай сілы і крызіс каталіцызму.

Праз імклівае скарачэнне колькасці працоўных рук прымусілі нагадаць пра сябе законы попыту і прапановы. І няхай сярэднявечныя працадаўцы (зямельныя арыстакраты) і не падазравалі пра іх існаванне, але не лічыцца з гэтымі законамі на практыцы яны не маглі. Таму, насуперак векавым традыцыям, былі вымушаныя рэгулярна «ісці насустрач пажаданням працоўных» у пытаннях заробкнай платы.

Што тычыцца каталіцкай царквы, то пасля дэманстрацыі сваёй нявздольнасці спыніць распаўсюд «чорнай смерці», ёй было складана зноў прэтэндаваць на палітычнае і маральнае панаванне. Праз двесце гадоў, на думку многіх сур'ёзных даследчыкаў, часткова страта легітымнасці адгукнулася тэзісамі Лютэра, якія паклалі пачатак размежавання заходніх хрысціян на каталікоў і пратэстантаў.

Безумоўна, гэта быў не адзіны выпадак, калі вірусы і бактэрыі паўплывалі на ход гісторыі. Не выключана, што да ліку лёсавызначальных будзе прылічана і эпідэмія, выкліканая каронавірусам SARS-CoV-2.

Моцныя гэтага свету рыхтуюцца да перадзелу свету

…Бліжэйшая будучыня посткаронавіруснага свету ў першую чаргу хвалюе тых, каму ёсць што губляць. Праілюструю сказанае фрагментам інтэрв'ю АП тэлерадыёкампаніі «Мір»: «А ці не здаецца, што моцныя гэтага свету без вайны (Макрон гэта ўжо вайной назваў) праз гэты так званы каронавірусны псіхоз хочуць перадзяліць свет?»

Думка не новая. Нездарма ж Беларусь прэтэндуе на статус «донара еўрапейскай стабільнасці». Каму гэта спадабаецца? Зайздроснікаў у нас хапае. Яны плодзяцца, нібы хваробатворныя бактэрыі ў кубку Петры.

Успомнім «абасраную карову» з аграхолдынгу «Купалаўскі», што на Магілёўшчыне. Нездарма тая гаротная жывёла трапілася на вочы галоўнаму спецыялісту краіны па надоях і прыбаўках. Ох, нездарма! Лепшага спосабу дыскрэдытаваць наш курс на развіццё калгасна-саўгаснай вытворчасці ў сельскай гаспадарцы і не прыдумаць. Тут адчуваецца вопытная рука заходняга лялькавода. Не самі ж работнікі фермы давялі карову да такога стану!

Адна «абасраная карова», другая «абасранная карова»... Аднак жа справа не ў стане канкрэтнай каровы. На коне стаіць харчовая бяспека краіны. А без яе — бывай, суверэнітэт! Бывай, незалежнасць!

А кароль жа голы!

За чвэрць стагоддзя мы прызвычаіліся, што манаполіяй на ісціну ў нас валодае адзін чалавек. Па якіх канкрэтна пытаннях ён выказваў сваё меркаванне — значэння не мае. Роля ж астатніх зводзіцца толькі да рэтрансляцыі канчатковых ісцін, што не выпадае абмяркоўваць.

Як тут ні прыгадаць анекдот пра прапаршчыка і здольных лётаць кракадзілаў «але толькі нізенька-нізенька». Чым гэты анекдот адрозніваецца ад рэальнай гісторыі пра вірусы, якія АП і журналісты не здолелі разглядзець на лядовай арэне?

Эпідэмія, што развіваецца па экспаненце, адкрыла адну з галоўных таямніц беларускай мадэлі — таямніцу голага караля. Як аказалася, ніякімі ведамі, акрамя бытавых, ні па адным са значных пытанняў ён не валодае. Для пастаноўкі ж падначаленым задач у агульным выглядзе — вялікага розуму не трэба. Кіраўнік — не той, хто кажа, што трэба рабіць, а той, хто кажа, як трэба рабіць. Гэтая ісціна была сярод азбукавых яшчэ ў гады сталінскіх пяцігодак.

Да эпідэміі ацэнкі экспертаў мала каго цікавілі. Але імпартная зараза паставіла перад кожным гамлетаўскае пытанне: «Быць ці не быць?». І тут адразу паўстаў масавы попыт на меркаванне прафесійных медыкаў. Высветлілася, што інтэрнэт — гэта не памыйніца, а крыніца жыццёва важнай інфармацыі.

Ці абмяжуецца гэта адкрыццё каронавіруснай тэматыкай, ці падштурхне да думкі, што кіраванне дзяржавай немагчымае без апоры на экспертнае меркаванне, — пакажа час, але першы крок у гэтым кірунку зроблены.

(скарочана)

Сяргей Нікалюк
“Новы Час”

COVID-19

КОГДА УЖЕ КОЛЕ БУДЕТ ХОРОШО?

«Не сядзіцца ў хаце хлопчыку маломуˮ, — так мог бы описать страдания юного Николая Лукашенко его отец, если бы был поэтом. Но папа Коли был президентом, поэтому вместо литературных упражнений отправил сына в школу вместе со всеми детьми страны. И вот, как всегда: чтобы Коле стало хорошо, плохо должно стать всем.

— Он три дня отдохнул и опять пошел в школу. И я так наблюдаю: если сын президента так стремится в школу, наверное, он не один, — объяснял Александр Лукашенко свое желание снова открыть школы.

Честно говоря, мотивация так себе. Во-первых, не совсем понятно, куда именно ходил Николай Лукашенко после трех дней сидения дома, когда все школы страны в это время были закрыты на каникулы. Кажется, кто-то папе чего-то не договаривает.

Но дело даже не в этом. Возможно, многие дети действительно рвутся в школы, потому что, как оказалось, просто так сидеть дома не так уж и просто. Кстати, мои дети не исключение. Но отправлять их в школу сейчас — верх безответственности. Не потому, что страшно за их и свое здоровье (вроде не в группе риска), а потому, что лично я не готова ставить под удар жизни других.

Рисковать стариками только потому, что у моего чада резко проснулось тяга к знаниям, для меня непозволительная роскошь. Тем более что сегодня есть возможность получать знания и без такого риска. Да и экономике это никак не повредит.

Но в спиче Александра Григорьевича нет ни слова про других. Его мотивация — «сын президента стремится в школу». Какие старики? Какие больные? Какой вирус? Коля хочет! До этого хотел поспать — и вся страна перекраивала школьные графики. Потом мучился с червями и математикой — и мы переписывали учебники. Теперь вот заскучал дома.

И плевать, что от этого плохо будет почти всем. Учителям, которые теперь будут вынуждены работать и в классе, и дистанционно. Ученикам, которые по-разному смогут усваивать программу из-за разницы подходов. Их родителям и особенно бабушкам с дедушками, для которых риск заразиться вырастет в разы. Врачам, которые и так уже не сильно справляются с потоком заболевших.

И вот возникает вопрос: кому именно хотел сделать хорошо Александр Григорьевич? Потому что и в Колиных глазах, честно говоря, не очень-то читается радость. Сегодня во время пасхального посещения храма он был мрачен и явно не демонстрировал счастья в предвкушении завтрашнего похода в школу.

Но самое показательное, что президент вновь продемонстрировал свое отношение к людям. И когда решил отправить детей учиться, и когда сам поучал других в храме, собрав около себя толпу. Но, кажется, что его вообще не особо волнует, что думают другие.

— Я сейчас не вижу, что мы в чем-то ошиблись, — отметил в воскресенье Лукашенко.

Можете не сомневаться, и не увидит. Очень уж узок его обзор.

Анастасия Зеленкова
gazetaby.com

Беражы лес
- ЧЫТАЙ КНІГІ НА KAMUNIKAT.ORG
• 50 000 КНІГАЎ, ГАЗЭТАЎ І ЧАСОПІСАЎ • РАЗМОВЫ ПРА КУЛЬТУРУ
• ЛІТАРАТУРНЫЯ РАДЫЁПЕРАДАЧЫ • НАВІНКІ ВЫДАВЕЦКАГА РЫНКУ
kamunikat.org
Беларуская Інтэрнэт-Бібліятэка

COVID-19

«ТАК НЕЛЬЗЯ ПОСТУПАТЬ С ЛЮДЬМИ»

23 апреля Александр Лукашенко заявил, что «в Беларуси нет ни одного умершего от коронавируса». После публикации в редакцию TUT.BY позвонила минчанка Татьяна, вдова Эдуарда Тихомирова. Ее мужа не стало утром 4 апреля. В свидетельстве указана причина смерти — коронавирусная инфекция, проститься с умершим семья не смогла — всех забрали в больницу. «Очень больно слышать такие заявления, ведь мой муж умер от коронавируса, и это указано в документах. У него не было лишнего веса и хронических заболеваний, он сгорел за несколько дней».

Александр Лукашенко не первый раз заявляет, что в Беларуси нет умерших от коронавируса: «Никто от коронавируса в нашей стране не умрет. Я публично об этом заявляю. Это мое твердое убеждение». В сообщениях Минздрава подчеркивается, что умирают пациенты «с рядом хронических заболеваний с выявленной коронавирусной инфекцией».

Сдерживая слезы, Татьяна рассказала, почему ее задели слова президента:

— У нас вся семья пострадала от коронавируса. Сначала заболел мой муж, 21 марта. Следом за ним заболела и я, 27 марта. Никто из нас не выезжал за границу, у нас не было контактов с людьми, которые приехали из-за рубежа. Мы обычные граждане, работаем на госпредприятиях.

Началось все с ломоты в теле — такой, что без таблетки невозможно уснуть. 28 марта мужу стало хуже, температура поднялась до 38,7. Никакой одышки, кашля не было, но пропало обоняние, была сухость во рту. Ему позвонил коллега с работы и рассказал, что у двух сотрудников обнаружили коронавирус, их забрали в больницу. Обращаю внимание, эту информацию мы получили не от руководства предприятия и не от эпидемиологов.

Как выяснилось позже, муж был контактом первого уровня, но на тот момент мы этого еще не знали. 29 марта я вызвала мужу скорую, его забрали в 4-ю больницу, на следующий день мне позвонили и сказали, что у него подтвердился коронавирус. Через два часа за нами приехала скорая, забрали меня, сына и моего пожилого отца, инвалида 2-й группы. Представьте, все мы ходили на работу, мы же не знали, что заражены.

Муж позвонил мне, сказал, что ему сделали снимок и выявили пневмонию. В экстренном порядке его перевезли в 6-ю больницу, сразу же в реанимацию.

Мой муж ничем не болел, ему был 51 год, он 20 лет не был на больничном, это же о чем-то говорит. Он был 198 см ростом и 112 кг весом. Он был красавец просто. Никто не может понять, как мог сгореть такой здоровый мужчина, у него даже повышенного давления не было.

Показатели ухудшились, и его подключили к аппарату ИВЛ. 2 апреля он еще успел мне позвонить, сказал: «Хотел бы держать тебя за руку, это бы придало мне сил». Утром 4 апреля его не стало. В свидетельстве указана причина смерти — коронавирусная инфекция.

Поскольку мы все были в больнице и у всех нас подтвердился коронавирус, проститься с мужем никто не мог. Я фактически по телефону организовывала похороны. 20 ритуальных агентств отказали, когда узнали, что у супруга был коронавирус. В морге вскрыли тело и упаковали в вакуумный пакет, одеть мужа не разрешили. Я попросила дочь, которая живет в другом городе, собрать костюм, который просто положили в гроб перед кремацией. Прощания с мужем не было. Мы до сих пор не можем даже забрать его прах, потому что отец все еще в больнице, а у меня по-прежнему положительный тест.

Меня просто трясет, когда я читаю заявления, что в Беларуси никто не умер и не умрет от коронавируса. Как глава государства может так говорить, ведь он фактически гарантирует это! Но мой муж умер! Бросаться такими словами — это просто кощунство. Люди слушают это и верят! Мы сейчас с сыном на самоизоляции, друзья привозят нам продукты под дверь, но я же вижу в окно, как по-прежнему люди ходят без масок, при встрече здороваются за руку и обнимаются. Они не понимают, как это опасно. Я даже представить не могла, что эта беда затронет мою семью, что это убьет моего любимого мужа, ведь он даже не болел.

Так нельзя поступать с нашими людьми. Мы ходим на работу, платим налоги, выполняем все правила и законы нашей республики. За что же к нам такое отношение?..

news.tut.by

ЯК СІТУАЦЫЯ ВЫЙШЛА З-ПАД КАНТРОЛЮ

Загадчык рэанімацыі віцебскай бальніцы расказаў, як і чаму сітуацыя з каранавірусам у горадзе выйшла з-пад кантролю.

Пра тое, як спраўляюцца з эпідэміяй каранавіруса ў Віцебску, «Імёнам» расказаў Уладзімір Мартаў, які загадвае рэанімацыяй ў бальніцы хуткай медыцынскай дапамогі. Цяпер ён лечыць пацыентаў з віруснымі пнеўманіямі, шмат у кагога пацверджаны каранавірус. Уладзімір тлумачыць: кожны доктар можа дапамагчы дзясяткам людзей, але калі правільна арганізаваць сістэму дапамогі, можна дапамагчы — тысячам.

На працы я адчуваю сябе абароненым. Усе неабходныя сродкі абароны ў нас былі з першага дня. Мы былі гатовыя да прыёму вірусных пнеўманій. Нам загадзя ўсталявалі патрэбнае абсталяванне, дапамаглі падзяліць бальніцу на зоны.

Многія нам дапамагалі: спонсары, звычайныя людзі, калегі з Мінска, нават міністр аховы здароўя. Але наша бальніца — не паказальная для Віцебска, а, хутчэй, узорна-паказальная. У астатніх бальніцах — сітуацыя іншая. Тыя, хто прыняў на сябе першы ўдар, моцна пацярпелі: там захварэлі і дактары, і іншыя пацыенты.

Сучасная медыцына павінна вырашаць праблемы не ў момант эпідэміі, а загадзя. Мы ўсе чыталі навіны пра каранавірус яшчэ зімой. Я — доктар — і рыхтаваўся да яго прыходу як доктар: вывучаў даследаванні, як лячыць людзей з каранавірусам. Але я не мог спрагназаваць, як гэты вірус будзе распаўсюджвацца, з якой хуткасцю, якія будуць маштабы. Для гэтага ёсць іншыя прафесіі: вірусолагі, эпідэміёлагі. Не дактары, а людзі, якія займаюцца арганізацыяй аховы здароўя, закупляюць абсталяванне, сродкі абароны, прымаюць стратэгічныя рашэнні.

У Віцебску сітуацыя выйшла з-пад кантролю.

Для прыёму хворых з каранавірусамі падрыхтавалі адну бальніцу і туды адпраўлялі ўсіх са станоўчымі вынікамі тэсту. Але гэта вар'яцтва — абапіраецца толькі на тэсты пры прыняцці рашэнняў. Яшчэ ва ўніверсітэце ўсіх студэнтаў вучаць, што не існуе тэстаў з пэўнасцю 100%. І што атрымалася?

Мужа са станоўчым вынікам клалі ў інфекцыйную бальніцу, якая была гатовая да такіх пацыентаў. А жонку з адмоўным вынікам, але з такімі ж сімптомамі — у іншую, дзе ніхто не быў абаронены. У мяне ў бальніцы ляжаць мама і дачка з адной сям'і. У дачкі станоўчы вынік, у мамы — адмоўны. Мама ледзь выжыла. Ход хваробы ў яе быў тыповы для ўсіх пацыентаў з каранавірусам.

Не ўлічылі і тое, што крыніц заражэння можа быць шмат: людзі прыехалі з адпачынкаў, вярталіся з працы за мяжой. З-за гэтых памылак шуганула адразу ў шмат якіх шпіталях.

Медработнікі, вядома, таксама захварэлі. І гэта — проста паскудства. Іх не папярэдзілі пра рызыкі. Яны былі ўпэўненыя, што прымаюць хворых са звычайнай пнеўманіяй і ВРВІ, якіх у гэты перыяд шмат. Я сам 22 сакавіка ездзіў у адзін са шпіталяў дапамагаць калегам — у нас не было ніякай абароны [*18 сакавіка стала вядома пра першую смерць ад пнеўманіі з падазрэннем на каранавірус у Віцебску, але ўлады да 31 сакавіка публічна адмаўлялі наяўнасць складанай сітуацыі ў Віцебску, а пасля не раз заяўлялі, што сітуацыя пад кантролем* — **НН**]. Але зусім нечакана мы сутыкнуліся з валам вірусных пнеўманій, многія з якіх былі каранавіруснымі. Сродкаў абароны не было.

Лекары, медсёстры, санітаркі, ліфцёр, раздатчыца і многія іншыя людзі бачылі, як заражаюцца і нават паміраюць іх калегі, аднакурснікі, сябры.

У шпіталях пачалася паніка і дэзерцірства: хтосьці звальняўся, хтосьці сыходзіў на бальнічны. **Працаваць без абароны было нормай у савецкія часы, але для сучаснага свету гэта — дзікунства.**

Калі ў бальніцы няма патрэбнага абсталявання, а ў доктара — патрэбных сродкаў абароны, ты нічога не зробіш. Ты можаш быць разумным і добрым доктарам, але ты будзеш нямоглы.

Праз тыдзень пасля ўспышкі ў горадзе ў нашай бальніцы з'явіліся сродкі абароны і патрэбнае абсталяванне. Мы праехаліся па іншых бальніцах, праверылі пацыентаў і дактароў. Сярод іх выявілі тых, каму патрэбна была дапамога з кіслародам, забралі да сябе і дапамаглі. Дзякуючы гэтаму і ўдалося пагасіць паніку.

Першы рэспіратар і ахоўны касцюм, якія я надзеў, **прывезлі валанцёры**. Лік тады ішоў на гадзіны, паспелі. Калі б мы пачалі прымаць хворых без абароны, захварэлі б самі. Цяпер сродкаў абароны з кожным днём — усё больш. Дзяржава прывозіць асноўную частку. Да канца эпідэміі будзем забяспечаны цалкам. Але хацелася б, каб гэта было ў пачатку.

Цяпер усіх перапаўняе любоў да дактароў. Але наўрад ці гэта будзе доўжыцца доўга. Напярэдадні эпідэміі прагрымела «справа лекараў». Гэтыя справы працягваюцца, нічога не змянілася. А калі каранавірус скончыцца, будуць зноў з намі разбірацца ўжо з нагоды спонсарскай дапамогі. Мне прывозяць дыхальныя апараты, сродкі абароны, я іх хапаю, таму што яны мне патрэбныя проста зараз, і іду працаваць. Але я не ведаю, ці правільна я іх схапіў ці не. Старэйшая медсястра проста з глузду едзе цяпер ад пісаніны — спонсарскую дапамогу трэба правільна афармляць.

Такое адчуванне, што мы — на вайне, а астатнія — не. Некаторыя мае калегі некалькі тыдняў жывуць на працы. Гінеколагі, скурвенеролагі навучыліся лячыць людзей з пнеўманіяй. Мы — рэаніматолагі — займаемся хворымі, кансультуем і вучым калегаў у шпіталях. Я ўжо стаміўся, мякка кажучы. А потым, ты вынырваеш з вайны ў свет, а тут — наогул іншае жыццё. Людзі не зразумелі, што пачалася вайна. Пракуратура, праверкі, майго асноўнага работніка анестэзіёлага-рэаніматолага хочуць пакласці «на абследаванне» для прызыву ў войска. Складана супастаўляць гэтыя рэальнасці.

Я б марыў, каб з маёй дапамогай памерла менш хворых, чым без мяне, але не факт. Мы не можам усіх выратаваць, людзі паміраюць.

Тое, што ў нас не паміраюць ад каранавіруса, гэта ж не медык сказаў. Учора ў мяне ў рэанімацыі памерла медсястра, 41 год, за жыццё якой мы змагаліся паўтара тыдня.

У медработніка вірусная нагрузка на парадак большая, чым у пацыента, што заразіўся пры выпадковым кантакце ў транспарце або краме. Таму часта хада хваробы праходзіць цяжэй.

Часам і чалавек, і дактары, робяць усё, і не атрымоўваецца. Часам людзі самі сабе шкодзяць.

Адзін мой пацыент калісьці хадзіў на Эверэст і дзякуючы гэтаму вопыту выбраўся з крайне цяжкага стану. Ён ведаў, што калі кіслароду мала, яго трэба эканоміць: не крычаць, не гаварыць, не панікаваць, а проста ляжаць на жываце. Гэта вельмі важна.

На жаль, не ўсе гэта робяць, а я прымусіць не магу…

Правільная арганізацыя ратуе ў дзясяткі разоў больш, чым любы доктар. Я дапамагаю канкрэтным людзям: адзінкам, дзясяткам. Я сяджу ў акопе на перадавой і спадзяюся, што ў генеральным штабе хтосьці думае. І хачу верыць, што людзі таксама клапоцяцца пра сябе і не падстаўляюцца. Нам, дактарам, вельмі важна ведаць, што мы — не адны на гэтай вайне.

(скарочана)

"Наша Ніва"

Заснавальнік і рэдактар: Смолікаў Канстанцін Эдуардавіч

Адрас рэдакцыі: г. Віцебск, вул. 1-я Сененская д.5, Тэл. +375-29-218-98-38, e-mail: kas_vit@tut.by
Газета выдаецца з лютага 2014 г.

Падпісана да друку 29.04.2020 у 16.20
Наклад: 290 асобнікаў.
Выдаецца адзін-два разы на месяц на беларускай і расійскай мовах.

Рэдакцыя можа друкаваць артыкулы дзеля палемікі, не падзяляючы пазіцыі аўтараў.
Друкуецца пры падтрымцы аднадумцаў.
Распаўсюджваецца бясплатна дабраахвотнікамі.